

ת"פ 22599/08/23 - מדינת ישראל נגד דוד אלבס

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 22599-08-23 מדינת ישראל נ' אלבס(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

דוד אלבס (עציר)

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בעבירות של התפרצות לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין) וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.07.23 בשעה 04:50 התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, יליד 1932, בכך שהסיט תריס רפפה המקשר בין החצר לבין הבית ונכנס לתוך הבית. במעמד זה פתח הנאשם מגירת שידה הממוקמת סמוך למקום בו ישן המתלונן וכן פתח את המקרר, ארונות ומגירות נוספות. הנאשם גנב מהבית ארנק שהיה שייך לבתו המנוחה של המתלונן ובתוכו סך של 1,500 ₪. הנאשם נותר בבית המתלונן ונמלט משזה הקיץ משנתו בשעה 06:15.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הדגיש את נסיבות המקרה - פריצה בשעת לילה מאוחרת לביתו של קשיש וגניבת רכוש בעל ערך סנטימנטלי שלא הוחזר. נטעו כי המעשה פגע בערכים מוגנים רבים ובהם תחושת הביטחון של הפרט ופרטיותו כמו גם גרימת עוגמת נפש וסיכון לפגיעה גופנית בעת התקלות בבעל הדירה - במקרה זה, כאמור, קשיש יליד 1932. לאור כך עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הקונקרטי, טענה המאשימה שמדובר במי שעברו מכביד ולחובתו 36 הרשעות קודמות, רובן בעבירות רכוש וביקשה להטיל עונש שלא יפחת מ 20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

4. ב"כ הנאשם טען שאין לזקוף לחובת הנאשם את הנסיבות המחמירות עליהן עמדה המאשימה, היינו גילו המופלג של המתלונן, העובדה ששהה בדירה וישן עת פרץ אליה הנאשם וערכו הסנטימנטלי של הארנק שנגב. כן טען שהנאשם לא היה במלוא חושיו במהלך האירוע ולראיה שנרדם בדירה למשך שעה וחצי. לאור כך ביקש הסנגור לקבוע

מתחם ענישה נמוך יותר מזה לו טענה המאשימה. ביחס לנסיבות הקשורות לנאשם הפנה הסנגור למצבו הרפואי ונסיבותיו האישיות. כן טען שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן ואת עדות המתלונן. לאור כך ביקש הסנגור להקל בעונשו של הנאשם ולקבוע את העונש בתחתית המתחם.

5. הנאשם תיאר את מצבו הרפואי הקשה וביקש התחשבות.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

6. שוב לפנינו אירוע פריצה לדירה והפעם כלל האירוע אלמנטים המוסיפים נופך ממשי של חומרה. הנאשם חדר באישון לילה לדירת המתלונן - קשיש ילד 1932 - וסייר בה עת המתלונן נם את שנתו. הנאשם לא חס על המתלונן, אף כאשר הבחין בגילו, אלא המשיך בשלו. פתח מגירות בבית וגנב ארנק ובו מזומן. הנאשם לא עזב את המקום אלא לאחר שהמתלונן הקיץ משנתו. נסיבות אלו ממחישות שוב עד כמה מסוכנת עבירת הפריצה לדירה ועד כמה אין מדובר בעבירה רכושית בלבד אלא כזו המשלבת סיכון ממשי לשלום גופם ונפשם של הנוכחים בדירה. בעניין זה אפנה לדברים שנאמרו לאחרונה על ידי בית המשפט העליון בעניין עבירת מין שבוצעה אגב פריצה לדירה, אך הגיונם יפה כמובן לכל מקרה בו נעברה עבירת פריצה לדירה והדברים מובאים להמחשת פוטנציאל הסיכון והערכים הנפגעים בעטייה של עבירה זו:

"ביצועה של עבירת מין אגב התפרצות, מבהיר את הסיכון הכרוך בעבירת ההתפרצות עצמה. לדאבון הלב, העניין דנן ממחיש כיצד מה שכביכול נחזה אולי כמושבת נעורים, מעשה קונדס של המערער וחבריו - מסתיים במעשים חמורים ביותר. לבד מעזות המצח יוצאת הדופן הטמונה במעשים, שאף היא מצדיקה, כשלעצמה, ענישה מחמירה, עבירת המין שבוצעה, כמו מבקשת להציב תמרור בזהק ובולט, הממחיש עד היכן יכולה להתדרדר עבירה זו. לא אחת נשמעת הטענה שמעשה ההתפרצות, בפרט כשהוא מבוצע על-ידי קטינים, ראוי ליחס סלחני; ברם, האסקלציה החריפה בעניין דנן מזכירה לכולנו את חומרתה היתרה, ואת נזקה הפוטנציאליים. המשפט העברי ידע לעמוד על פוטנציאל ההידרדרות של מעשה פריצה, שתחילתו ממון, וסופו מי ישורנו: 'ומפני מה התירה תורה דמו של גנב אף על פי שבא על עסקי ממון? לפי שחזקתו שאם עמד בעל הבית בפניו ומנעו יהרגנו, ונמצא זה הנכנס לבית חברו לגנוב כרוזף אחר חברו להרגו' (משנה תורה, גניבה, פרק ט, הלכה ט).... אכן, במסכת שלפנינו, לא זו בלבד שנחשף הסיכון העצום, הטמון בעבירת ההתפרצות, פועל יוצא של הסלמה אפשרית לעבר ביצוע עבירות קשות יותר; נחשף אף שעבירת ההתפרצות עצמה, מעמידה בסיכון ערכים נכבדים, מעבר לאלו הרכושיים גרידא" (ע"פ 8197/22 פלוני נ' מדינת ישראל (22.11.2023); וראו גם: רע"פ 689/20 דוד גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020); רע"פ 3063/11 אפריים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011); ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008)).

7. התייחסתי לעיל לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה אך אוסיף כי אכן אין מדובר בהתפרצות אלימה, אלא בכניסה לדירה תוך הסטת תריס רפרפה מבלי לגרום נזק לתריס, ואולם אף ביחס ל"שיטת עבודה" זו יש להעביר מסר

ברור ובלתי מתפשר לפיו מדובר בהתנהגות עבריינית חמורה. שוב אדגיש שבמקרה זה הסיכוי לפגוש בבעל הדירה היה גבוה, אם לא וודאי, וזאת לאור שעת האירוע. אכן, לא הוכח שהנאשם היה מודע לכך שמדובר בדירת קשיש ואולם אין בכך להקהות מחומרתה של נסיבה זו שכן על כל פורץ להביא בחשבון אפשרות שקורבנו יהיה בעל חולשות או נסיבות מיוחדות כלשהן. יתרה מזו וכפי שצוין לעיל, כאשר הבחין הנאשם במתלונן הוא לא עזב את המקום אלא המשיך בפעילות שלשמה פרץ לדירה. באירוע לא נגנב רכוש בעל ערך כספי ניכר אך היה בו ערך רגשי עבור המתלונן. גם כאן מקובל עלי שהנאשם לא היה מודע לפרט זה, אך אין בכך להמעיט מחומרת התוצאה, שכן מדובר "בסיכון" שעל כל פורץ להביא בחשבון. לבו של הנאשם היה גם ברכושו של המתלונן ועובדה זו חייבת להיזקק לחובתו. אציין עוד שהרכוש לא הושב עד היום.

8. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת שיש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו. ראו למשל רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022) שם צוין כי "במקרים אלו נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה בדמות עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, נוכח הפגיעה הגואה ברחובות ישראל בכלל, ובאזור הנגב בפרט. כך נדרש כדי להגביר את תחושת הביטחון במרחב הציבורי והאישי".

9. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 512/22 חאלד דגמש נ' מדינת ישראל (23.3.2022), בו הוטלו על נאשם בעל עבר פלילי 20 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי (כך שסה"כ הוטלו עליו 27 חודשי מאסר) בגין פריצה לדירה שבוצעה בשעת לילה מאוחרת באמצעות מפתח מותאם; רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022), בו נידון נאשם ל-14 חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירות התפרצות לדירה וגניבה. במקרה זה התפרץ הנאשם לבית מגורים בשעת לילה מאוחרת, גנב מספר פריטים ביניהם טלפון נייד ושעונים ונמלט מהמקום לאחר שהמתלוננת התעוררה משנתה והחלה לצעוק. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה נע בין 13 חודשי מאסר בפועל ועד 29 חודשי מאסר ובית המשפט העליון הדגיש כי העונש הולם את חומרת המעשים וכי "אף לו היה נגזר על המבקש עונש חמור יותר - לא היה מקום להקל בעונשו"; רע"פ 2251/23 אחמד בשארה נ' מדינת ישראל (9.4.2023) בו נידון נאשם שפרץ לדירה, גרם בה נזק, גנב ממנה רכוש רב וכאשר נתקל בבעל הדירה דחפו. באירוע נוסף ברח משוטרים שניסו לעוצרו. על הנאשם הוטל עונש כולל של 18 חודשי מאסר; רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר; רע"פ 3058/18 אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל (23.4.2018) בו הוטלו על נאשם שפרץ לדירה וגנב ממנה כספת, 14 חודשי מאסר תוך שנקבע מתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בנסיבות ביצוען, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 28 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלוות. עם זאת לאור כך שהמאשימה טענה למתחם שגבולו העליון 24 חודשים, לא אחמיר עם הנאשם מעבר לעתירת המאשימה ואקבע מתחם כעתירתה.

קביעת עונשו של הנאשם

11. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה ואכן כך יש לנהוג. הנאשם לא

הציג נתונים כלשהם שיש בהם לבסס מסקנה בדבר סיכויי שיקום המצדיקים חריגה מהמתחם או הקלה עונשית והוא אף לא ביקש לקבל תסקיר.

12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון לכף הזכות את ההודאה במסגרת הליך מוקד. כן הבאתי בחשבון את החרטה שהפגין, את גילו הלא צעיר ואת מצבו הרפואי והאישי. מנגד, זקפתי לחובתו את העבר הפליל המכביד הכולל עשרות רבות של עבירות רכוש בגינן נשא עונשי מאסר רבים, כאשר האחרון בשנת 2020. עוד הבאתי בחשבון שהרכוש, ובעיקר הארנק, לא הושב עד היום.

13. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 02.08.23.

ב. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן ע"ת מס' 1 בסך של 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד יום 1.4.24 המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

ד. בשל מצבו הכלכלי הנטען של הנאשם, סכום הפיצוי שהוטל ותקופת המאסר, אני נמנע מהטלת קנס.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' טבת תשפ"ד, 18 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.